

Sunnuntai 6.7.2014
Päätösseurat 14:00
Tytti Lintunen

1800- luvulla eläneen maallikkosaarnaaja Paavo Ruotsalaisen koti, Aholansaari toimii nykypäivänä herännäishenkisenä leiri- ja lomakeskuksena. Aholansaarella pidetään muun muassa vuosittain viisi herättäjäyhdistyksen järjestämää valtakunnallista Ahis-rippileiriä. Lisäksi saarella vierailee ympäri vuoden paljon erilaisia ryhmiä.

Kun vastaanotan Aholansareen vierasryhmiä ja pidän heille esittelyjä, minua pyydetään usein kertomaan Paavo Ruotsalaisen ja Aholansaaren historian lisäksi herännäisyydestä. Kysytään, mihin herätysliike perustuu, mikä siinä on olennaista. Tuolloin aina tunnen olevani vaikean kysymyksen edessä. Miten osaisin kuvata toiselle ihmiselle liikkeen uskon sisältöä tällaisena ihan tavallisena maallikkona.

Kevään Aholansaaren ystäväpäivillä entinen kirkkoherra Pentti Simojoki tiivistä korttiläisyyden neljään sanaan: ristiinnaulittu elävä Kristus, Raamattu, seurakunta ja Siionin virret. Minä nostaisin rinnalle vielä sanan armo. Pelastuksen perustus on selkeä, ihminen voi pelastua yksin uskosta, yksin armosta, yksin Kristuksen tähden. Raamattu näyttää ihmisen tilan ja ohjaa uskon tiellä, seuratoiminta virkistää uskonelämää ja Siionin virret pukevut rukoukset sanoiksi.

Mutta armo, mitä se on, miten armoa voi Raamatun mukaan osoittaa ja todeksi elää? Olen itse kokenut, että herännäisyydessä olennaista on armollinen kristillisuus. Ihmiseltä ei kysytä uskon määrää tai oikeellisuutta, hänen ei tarvitse olla tietynlainen tullakseen hyväksytyksi ja kelvatakseen seurakuntaan. Yksinkertaisesti tehdään tilaa seurapenkissä, jaetaan yhteinen virsikirja ja kysellään kuulumiset tai ollaan vain hiljaa rinnakkain Jumalana sanan äärellä.

Raamatussa puhutaan armon todeksi elämisestä yllättäen tuomiosunnuntain evankeliumissa. Tuo Matteuksen evankeliumin teksti saattaa ensi kuulemalta vaikuttaa enemmän tekojen kuin armon opetukselta. Jeesus sanoo valtaistuimensa oikealle puolelle asetetuille vanhurskaille: minun oli nälkä ja te annoitte minun syödä. Minun oli jano ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon ja te otitte minut luoksenne. Raamattu puhuu kodittomasta, mutta kreikankielisen alkutekstin sana ksenos voidaan kääntää myös sanoilla vieras, muukalainen. Vanha suomalainen raamatunkäännös taas käyttää sanaa outo. Minä olin vieras, muukalainen, outo ja te otitte minut luokseni.

Mitä Kristus siis meille opettaa? Hän käskee nimessään ottamaan vastaan oudon, muukalaisen ja olemaan häntä kohtaan vieraanvarainen. Siis kenestä meidän on huolehdittava. Ihan jokainen voi tuntea olevansa vieras tai outo suhteessa muihin. Vierauden tunne on usein erityisen voimakas nuoren ihmisen mielessä. Jokainen nuori on omalla tavallaan muukalainen toisten ihmisten kesellä ja kaipaa hyväksyntää, sitä että joku välittää ehtoja asettamatta.

Nuoren ihmisen mieli on herkkä ja ehyeksi ihmiseksi kasvamiseen tarvitaan sitä, että nuori saa vahvistusta olemassaololleen. Usein hyväksyntä löytyy kaveripiiristä, samanikäisten seurasta. Entä miten on laita sellaisten nuorten, jotka eivät kelpaa joukkoon, joita kiusataan, jotka jäävät yksin. Kiusatun, syrjityn ja yksin jäävän mieli voi herkästi kääntyä siihen suuntaan, että nuori ei tunne enää olevansa kelvollinen sellaisena kuin on. Hän alkaa hävetä omaa olemistaan. Jatkuva häpeän

tunne vahingoittaa mieltä ja voi tuhota nuoren koko elämän. Mitä me voimme tehdä herännäisyyden hengessä tämän elämän muukalaisen hyväksi? Miten puemme ja vaatetamme tämän lähimmäisen, kuten Kristus meiltä vaatii?

Herännäisyydessä on kannettu aina huolta erityisesti lasten ja nuorten kasvattamisesta. Jo Paavo Ruotsalaisen kerrotaan kasvattaneen lapsia povellaan ja polvillaan. Lasten asiaa on sukupolvien ajan kannettu Luojan eteen huokauksin ja rukouksin. Läheisten tehtävänä on rukouksen lisäksi ohjata lasta uskon elämän portailla, joista yksi merkittävimmistä on rippikoulu. Rippikoulu on kasteopetusta, se tutustuttaa nuoren siihen uskoon johon hänet on lapsena kastettu ja kirkkoon johon hänet on samalla liitetty.

Kristinopin opetuksen ohella rippikoulu voi antaa nuorelle kokemuksen hyväksytyksi tulemisesta, kokemuksen armollisesta hyväksymisestä, armosta. Omassa perheessäni olen nähnyt, miten Herättäjä-Yhdistyksen järjestämällä Ahis rippileireillä nuori otetaan vastaan vahvistaen sitä, mikä juuri hänessä on erityislaatuista ja arvostaen sitä mitä hän on. Nuori ei ole enää outo eikä vieras, hän saa mahdollisuuden kasvaa ehyeksi. Rippikoulutyössä toteutuu sen, mitä Jeesus sanoo: kaiken minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähimmistä veljistä, sen te olette tehneet minulle.

Äidit, isät, isovanhemmat, kummit ja muut nuorten läheiset. Kannetaan lapsiamme rukouksin ja teoin huomiseen Kristuksen opetuksen mukaan.